

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE UWE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 103:7

Onder redactie van Prof. Dr. K. Schilder.

Medewerkers: Ds F. A. den Boeft, Helpman; Ds E. T. v. d. Born, Amersfoort; Prof. P. Deddens, Kampen; Ds D. van Dijk, Groningen; Ds J. Francke, Rotterdam; Prof. Dr. S. Greijdanus, Kampen; Prof. B. Holwerda, Amersfoort; K. v. Huizen, Groningen; A. Janse, Breda; Dr P. Jasperse, Leiden; Ds B. Jongeling, Sappemeer; Ds H. Knoop, Rotterdam; Dr G. K. Schoep, Den Haag; A. Schilder, Den Haag; Ds J. Smelik, Apeldoorn; Dr H. Smilde, Groningen; D. Stroot, Bussum; Prof. Dr C. v. Til, Philadelphia, Pa, U.S.A.; Prof. C. Veenhof, Utrecht; Ds G. Visé, Kampen; Ds F. de Vries, 's-Gravenhage; Ds D. K. Wielenga, Rotterdam; A. Zijlstra, Groningen.

Alle stukken bestemd voor de Redactie zende men aan: Prof. Dr K. SCHILDER, Vloeddijk 14, Kampen. Adm.-adres: Oosterbaan & Le Cointre N.V. — Goes.

Postrekening No. 406040 ten name van BUREAU „DE REFORMATIE“ — GOES Telefoon No. 2424.

Abonnement: f4.— per half jaar bij vooruitbetaling. Voor het Buitenland en Ned. Indië f10.— per jaar. Advertenties: 10 cent per mm. Looze nummers 20 cent.

INHOUD: Hoofdartikel: Het vierde formulier van eenigheid, 11. — Uit de Schrift: Heiliging in onvoltooid tegenwoordigen tijd (1 Tim. 4: 5). — Kerkelijk leven: Van „oorsaken en redenen“, slot. „Gemeensel oordeel over uw staat voor God...“ „O Hoofd, bedekt met wonden“. — Uit de Buitenlandsche Kerken: Uit Amerika, II. — Uit het Politieke en Soc. leven: „De problemen“, De vrijgemaakte Gereformeerden en de anti-revolutionaire partij en politiek. — Opvoeding en Onderwijs: Samenwerking, III. — Groninger Brieven. — Korte berichten. — Kerknieuws.

Het vierde formulier van eenigheid.

11

De vraag, waartoe de lectuur van het nieuwe formulier van eenigheid den bedachtzamen lezer als vanzelf leidt, bleek deze te zijn: of het wel waar is, dat te allen tijde, en dus ook heden, onder „de kinderen der beloften“ te verstaan zijn de uitverkoren verbondskinderen.

Er zijn er, die deze vraag ontkennend beantwoorden. En al zullen wij in het artikel van deze week nog niet tot een conclusie komen, het lijkt ons toch wel goed, den lezer opmerkzaam te maken op enkele van de overwegingen, die bij dit ontkennend antwoord een rol spelen.

Om te beginnen met een der voornaamste punten: is het wel waar, dat „kinderen der belofte“ beteekent: „tot het eeuwige leven uitverkoren kinderen“?

Onwillekeurig denken velen, dat dit zoo duidelijk is als $2 \times 2 = 4$. Zij redeneeren dan als volgt: „een kind der belofte“ is een kind, waaraan de belofte vervuld wordt; een kind, waaraan de belofte vervuld wordt, komt in den hemel; wie in den hemel komt, is een tot het eeuwige leven uitverkoren; het bewijs is dus geleverd“.

Het is duidelijk, dat deze redeneering wordt beheerscht ook door volgende nevengedachten:

a) er staat: „DE belofte“. Dat zal dus wel de „echte“, de „volle“, de „zaligmakende“ belofte wezen;

b) als dus aan bedoelde kinderen „de“ belofte vervuld wordt, dan wordt aan hen „de onvoorwaardelijke heilsbelofte“ aan de uitverkoren „bedoeld“. Er moge in de dagen van den oplandenden strijd om de eenigzaamden-binding van de zijde o.a. der „Reformatie“ gezegd zijn: die belofte bestaat niet, — maar dat is dan ook geen zaak om zich het hoofd mee te breken. Maar nu komen de tegensprekers aan het woord.

Zij hebben onderscheiden vragen. Soms doen ze erg onnoozel aan. Maar ge komt er niet van af met een handomdraai.

We zullen er enkele van aanhooren.

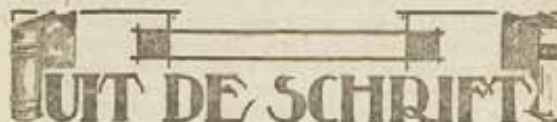
1. Hun eerste vraag is: welk recht hebt gij, om in Rom. 9: 8 bij den term „de kinderen des vleesches“ te denken aan miljoenen menschen, en bij den anderen term: „de kinderen der belofte“ wederom te denken aan die groote schare, die niemand tellen kan? Als in Rom. 9: 8 gezegd wordt: „de kinderen der beloften“ worden voor het zaad gerekend, dan is dat (let maar op de inleidende woorden: „dat is“, of, zooals wij zouden schrijven, „d.w.z.“) een nadere uitleg van hetgeen in het voorgaande vers wordt aangehaald uit Genesis 21: 12: „in Izak zal u het zaad genoemd worden“. Hier maakt de sprekende God een scherp onderscheid tusschen Ismaël en Izaak. De één is geboren langs den gewonen weg, de ander langs den buiten-ge-

wonen. Toen Abraham op zijn eigen manier, en binnen het kader van de hem zelf voor oogen staande natuurlijke mogelijkheden, een kind wilde ontvangen, om uit dit kind het hem beloofde vaderschap over vele volken te erlangen, toen werd hij in deze vleeschelijke overlegging beschaamd, want hij moest later op Gods bevel den langs dezen weg genomen zoon (Ismaël) wegzenden. 't Was een zoon van Hagar, de slavin, geboren „naar het vleesch“, geboren langs denzelfden gewonen weg, waarlangs vrijwel iedereen vader of moeder worden kan: een krachtig man, een jonge vrouw, een ontmoeting naar den gewonen gang van alle vleesch, van dieren, en van menschen, en van die altemaal.

Maar als Abraham met den HEERE, met Jahwe, dien Bondsgod te doen krijgt, dan wordt daar een andere kracht in het werk gesteld dan een bloot natuurlijke, die ook vee en menschen al te zamen kennen. Dan worden daar geen natuurkrachten van de schepping, doch Woordkrachten van de herschepping in het veld gebracht. De Woordkracht is die der beloften. D.w.z. van die belofte, waarin de HEERE aan Abraham had gezegd, dat hij vader van vele volken worden zou (Rom. 4: 17, Gen. 17: 4). Daar in die belofte is Abraham de aanstaande vader genoemd van een menigte van volkeren. En die genadige belofte gaat nu haar eigen gang. Als Abraham (in de ontmoeting met Hagar) zelf (langs den „normalen“ weg) de wenkende toekomst nabij wil brengen, dan loopt dat op een débacle uit. Er komt wel een kind (Ismaël), maar Jahwe zegt: dat kind heb Ik niet bedoeld; dat is niet uit de belofte geboren. Dezen keer zal Ik een wonder-kind in 't aanzijn roepen; Ik zal een kind u doen ontmoeten, dat niemand kon verwachten, dat zijn ontstaan dankt alleen aan mijn belofte en aan de kracht van die belofte. Want gij, Abraham, staat vis-à-vis tegenover dien God, die de DOODEN levend maakt (gij zelf en uw vrouw zijn zulke „dooden“, want uit natuurkrachten kan niemand van u nog een kind verwachten, en 't is toch belóofd); gij staat tegenover dien God, die wat NIET is roept als zijnde (waar geen fontein is, daar laat de God der belofte toch levend water ontspringen). En als dan straks uit een „verstorven“ vader en een „verstorven“ moeder de HEERE een wonderkind in 't aanzijn roept (Izaak), dan is dat kind het „kind der belofte“, d.w.z. geboren uit de kracht der belofte. Want waar geen mannenkracht meer was, en ook geen vrouwenkracht, waar graven waren, daar ging nieuw leven bloeien. Een leven, dat geen natuurlijke scheppingskracht (die was al naar de ordening der schepping Gods vergaan) had kunnen wekken, doch dat rechtstreeks verwekt was door de kracht van Gods belofte.

2. Als dit zoo is, zoo vraagt men verder, is dan de betekenis van den term „kind der belofte“ niet vaak misverstaan? Is werkelijk die opvatting juist, dan beteekent „kind der belofte“ NIET een kind, waaraan de belofte (van eeuwige zaligheid) toe-komt, DOCH een kind, dat uit die zeer bepaalde belofte (van vaderschap tegen alle natuurlijke verwachting in) geboren is. „Belofte“ is dan niet hetzelfde als „het beloofde goed“ (een kind, dat het beloofde goed ontvangt), doch hetzelfde als: „het belovend spreken en roepen Gods“ (een kind, dat uit dit vrijmachtige, „nieuwe“ dingen stellende roepen Gods te voorschijn kwam).

3. En, zoo gaan de vragers verder, is dan niet tevens duidelijk, in welken zin de aan Abraham gegeven belofte hem toesprak? Niet zijn natuurlijke kinderen (die hij zich zoekt) doch zijn uit belofte geboren kinderen zouden op zijn evangelisch gequalificeerden naam geschreven worden. Menschen zeggen: als Abraham een vrouw neemt, dan krijgt hij, indien hun ontmoeting geluk heeft, kinderen, en dat zijn dan kinderen van Abraham. Net zooals mijnheer Smit,

UIT DE SCHRIFT

HEILIGING IN ONVOLTOOID TEGENWOORDIGEN TIJD.

Want het wordt geheiligd door het Woord Gods en door het gebed.

1 Tim. 4: 5.

Timotheus, door Paulus onderricht aangaande zijn leer-ambt, moet speciaal die ketterij als gevaarlijk zien, die de natuur veracht, in naam van „de genade“. Er zullen er zijn, die b.v. het huwelijk verbieden. Dat is maar „natuur“, zoo smalen zij. Zij zelf vinden alleen „de genade“ stichtelijk.

Maar Paulus zegt: een scheepsel van God (wel te onderscheiden van hetgeen wij daarmee zooal uitgehaald hebben) is nooit verwerpt. Integendeel, Gods scheepsel is altijd goed. Maar één van beide gebeurt er mee. Het zijn de Satanskinderen, die er hun handen aan leggen en het willen gebruiken tegen de door den Schepper daaraan gegeven bestemming in; of het zijn de kinderen des Geestes, die hun werk er mee doen en hun taak eraan volbrengen. En dan wordt het scheepsel Gods „geheiligd“. D.w.z. op zijn plaats gezet; zijn oorspronkelijke plaats; weer dienstbaar gesteld aan den Elgenaar-Architect van alle scheepsel, d.w.z. aan God.

En die heiliging is nu niet een zaak van eeuwen geleden, b.v. van een proclamatie Gods uit lang vervlogen tijden. Neen, ze is een handeling in den onvoltooid tegenwoordigen tijd. Ze geschiedt in het dagelijksche verbandsverkeer tusschen God en de zijnen. Want ze voltrekt zich door het Woord Gods en door het gebed.

Door het Woord Gods. Hij spreekt daarin tot ons. Door het gebed. Wij spreken daarin tot Hem.

Door het Woord Gods. Hij, de Architect, de Bouwheer van „dit alles“, zegt ons daarin, wat Hij met zijn „scheepsel“ bedoeld heeft, wat zin en bestemming daarvan is.

Door 't gebed, die levende ontmoeting („enteuxis“). Wij, zijn bondgenooten, bidden daarin om de kracht, en den wil, die het maaksel van den Maker aanwenden overeenkomstig zijn gemaakt bestek.

En alzoo is het levende, praesente, dagelijksche verbandsverkeer onmisbare voorwaarde en oorzaak van de actuele heiliging der werkelijke natuur door de werkelijke genade.

Alleen zoo is er goede sprake van heilige cultuur. Wat niet alzoo heiligt, is geen cultuur, doch een roof. Hoewel we toegeven moeten, dat roof ook tot roof-bouw kan komen. Maar om dien bouw moeten wij dien roof niet gaan vergeten. Vergeten, noch verontschuldigen.

K. S.

mijnheer Jansen, mijnheer Bakker van vandaag, als ze een vrouw nemen, kinderen van Smit, van Jansen, van Bakker krijgen. Maar in Abraham's „geval“ staan de zaken anders. Hem is een zaad beloofd. En dan geen zaad dat aan zijn natuurlijke sexuele keuze hangt, doch dat God de HEERE zich gedacht heeft. Een volk dat van Woordkracht afhangt, niet bepaald van kracht van vleesch en bloed. Daarom is Abrahams eigenlijke, d.w.z. het door God den HEERE in de eerste belofte bedoelde zaad, niet afgerond in Abrahams natuurlijke kinderen, doch in die kinderen, die hun ontstaan aan die belofte, aan die Woordkracht danken. Zoo kan een Ismaëliet terecht tegenover mij pochen, dat hij Abrahams bloed

in de aderen heeft, en ik niet. Maar ik kan tegenover hem mij erop beroemen, dat het woord der belofte, waarin Abrahams erfgoed ver-zegd is tot mij gekomen is via de kerk, die mij den Woord-dienst opende. En daarom kan ik met de Galatiërs zeggen: wij zijn kinderen der belofte; het roepende Woord vond zijn weg helemaal naar ons, en op dit roepende Woord kwam en komt het alleen maar aan.

4. Toen dan ook diezelfde vrijmacht Gods in Izaäks kinderen weer een schifting maakte in een uitgedrukt belofte-woord, met naam en toenaam sprekende en aanwijzing gevende, als Hij namelijk zeide, dat de mindere (de jongste, Jacob) de meeste zou zijn, en zoo wederom de belofte (die met naam en toenaam aanwijzing deed) den éénen wel, den anderen niet aannam en rekende tot dat bepaalde zaad, dat uit Woord-kracht op Abrahams naam zou worden bijgeschreven, toen herhaalde zich het vrijmachtig kiezen Gods. Het kiezen van bepaalde geslachten tot de ontspruiting aan de kracht der roepende belofte. Is dat verkiesing? Zeker is dat verkiesing. Staat er niet in de Dordtsche Leerregels, III-IV, § 7, dat het „het gansche vrije welbehagen en de onverdiende liefde Gods“ de oorzaak zijn, dat het roepende evangelie wel tot het eene, maar niet tot het andere geslacht of ook volk komt?

5. Maar toen Jacob zijn twaalf zonen ontving, heeft de HEERE niet onder die twaalf die schifting gebracht, die we eerder ontmoetten in de scheiding tusschen Izaak-Ismäel, tusschen Esau-Jacob. Heel Jacob's zonen-cyclus wordt op Abraham's naam bijgeschreven; heel dat volk, aan hem ontsproten, „s daarom volk der belofte, d.w.z. uit de belofte geboren, en wordt „gerekend voor het zaad“. Gelijk later, als de belofte der erfenis tot de heidenen komt (na Pinkster, als Israël zijn misde heeft volbracht) elke kerk, die uit de verkondiging der belofte wordt geboren, op Abrahams lijst wordt bijgeschreven en „voor het zaad gerekend wordt“.

Voor ditmaal laten we het hierbij.

Bealisen doen we nog niet: wij ontspreiden slechts in een deel der samenhangende problemen.

K. S.

KERKELIJK LEVEN

VAN „OORZAKEN EN REDENEN“, Slot

Na een tweetal conferenties van den voorzitter met prof. Vollenhoven kwamen beiden overeen dat prof. Vollenhoven de convocatie voor de volgende vergadering zou opvolgen, waar dan deze zaak tot een beslissing kon komen. De voorzitter zou hem dan, opdat prof. Vollenhoven zich voor eventueel verder aan de orde komende zaken kon praepareren, de betrokken stukken toezenden, onder beding, dat deze uitsluitend voor hem waren.

Wijl hij het gewenscht vond, dat de aanhangige kwestie op een vergadering tot een beslissing zou komen, meende prof. Vollenhoven voor ditmaal in die voorwaarde te kunnen toestemmen.

Toen de eerstvolgende vergadering, die van 11 Maart 1939, in zicht kwam, achtte hij, al weer om zoo mogelijk alsmede de eenheid der commissie te herstellen, het wenschelijk, zooveel mogelijk het standpunt der meerderheid te naderen. Hij overwoog, ten eerste, dat toezending van stukken het moderamen en niet de leden aanging en ten tweede, dat hij den gang van zaken en mogelijke beslissingen der commissie met prof. Schilder nog wel kon bespreken, ook indien hij zich er van onthield dezen de betrokken stukken toe te zenden en te toonen. Vandaar dat hij, hoewel daardoor uiteraard zulk een bespreking ten eerste zou bemoeilijkt worden, besloot, in deze twee punten de meerderheid tegemoet te komen. Daarom ontwierp hij de volgende verklaring:

Het in de laatste vergadering gedane voorstel, aan prof. Schilder de stukken der commissie niet langer toe te zenden, blijf ik ontoelaatbaar achten en de aanneming van dit voorstel levendig betreuren. Ten aanzien van beide punten zal ik ter Synode dan ook een protest indienen.

In verband daarmee kan ik mij slechts daarom bij de ten deze gevallen beslissing neerleggen, wijl het al of niet toezenden van convocaties en stukken der Commissie bepaaldelijk het moderamen aangaat en niet tot de taak der overige leden behoort.

Dit houdt echter allermint in dat ik prof. Schilder niet als lid der Commissie in volle rechten zou blijven erkennen. Het recht van Commissieleden onderling vrijuit met elkander te handelen over alle zaken die op de Commissie betrekking hebben acht ik derhalve ook ten aanzien van mijn verhouding tot hen onaanvaardbaar.

Bovendien verklaarde hij zich bereid de stukken prof. Schilder niet te toonen.

Zelfs deze verklaring vermocht echter niet de goedkeuring der overige leden weg te dragen. In het debat sprak men zelfs van een plicht tot geheimhouding tegenover prof. Schilder, van wien overigens door prof. Vollenhoven ter vergadering kon worden verklaard, dat geen enkele instigatie tot het

geven van inlichtingen van hem was uitgegaan.

Naar aanleiding van prof. Vollenhovens opmerking, dat aan het spreken over zulk een plicht zijns inziens ledere rechtbasis ontbrak, deed prof. Hepp het volgende voorstel:

Naar aanleiding van de verklaring van prof. Vollenhoven in de vergadering van 11 Maart 1939 spreekt de commissie uit, dat aan iemand, die verklaard heeft aan de convocaties der vergaderingen geen gevolg te zullen geven en aan de beraadslagingen geen deel te zullen nemen, door geen der commissieleden eenige mededeeling, in welken vorm ook, betreffende stukken of handelingen der commissie, noch direct, noch indirect mag worden verstrekt.

Nadat in de door prof. Vollenhoven gestelde kwestie der toelaatbaarheid weer met vijf tegen één stem een beslissing was gevallen, werd dit voorstel met algemeene stemmen aangenomen, waarbij uiteraard prof. Vollenhoven zich van stemming onthield.

De voorzitter stelde nu prof. Vollenhoven de vraag, of hij zich bij deze uitspraak neer kon leggen waarop deze antwoorde, dat niet te mogen. Ook op den aandrang van verschillende leden zich dan terug te trekken, meende hij niet te mogen ingaan: wanneer er een breuk kwam, mocht die niet voor zijn rekening liggen.

In deze situatie deed prof. Hepp het volgende voorstel:

De Commissie spreekt uit, dat aan prof. Vollenhoven nu hij zich niet aan het besluit der Commissie conformeert, gelegenheid zal gegeven worden, nog eens met enkele leden der Commissie over zijn bezwaren samen te spreken, maar tevens, dat hij op dezen dag in de gegeven situatie de vergadering niet kon bijwonen.

Daarop verklaarde prof. Vollenhoven, tegen de eerste helft van dit voorstel uiteraard geen bezwaar te hebben; zijnerzijds bleef hij steeds tot overleg bereid. Intusschen ried hij de commissie, zich ernstig op eigen houding te beraden, daar ze z.i. voortdurend zich met punten bezighield, die niet onder haar bevoegdheid vielen. De voorzitter stelde nu voor, dat prof. Vollenhoven slechts voor dien middag geheimhouding inzake besprekingen en besluiten tegenover prof. Schilder zou beloven. Trad prof. Vollenhoven in deze gedachte, dan zou de stemming over de tweede helft van het laatste voorstel van prof. Hepp worden uitgesteld.

Prof. Vollenhoven, bespeurend, dat blijkens het opkomen van zulke voorstellen, de geest der vergadering steeds bedenkelijker werd, gaf de commissie in ernstige overweging, de vergadering te schorsen, en deed in dien geest een voorstel.

Hoewel het voorstel-Vollenhoven dus breder van strekking was, dan dat van den voorzitter, wilde laatstgenoemde eigen voorstel het eerst in stemming brengen. Toen na een opmerking van prof. Vollenhoven over de juiste orde het voorstel van laatstgenoemde het eerst in stemming kwam, werd het verworpen met 5 tegen 1 stem. Toen daarna het voorstel van den praeses aan de orde kwam, heeft prof. Vollenhoven nog eens met nadruk de commissie de vraag gesteld, of het toelaatbaar was, aan een commissielid voor te stellen eenige geheimhouding te beloven tegenover een ander commissielid. De commissie achtte echter weer met 5 tegen 1 stem ook dit voorstel toelaatbaar. Het voorstel zelf werd, in stemming gebracht, weer aangenomen met vijf voor en een onthouding.

Op de vraag van den voorzitter aan prof. Vollenhoven of hij met deze beslissing accoord kon gaan merkte prof. Vollenhoven op, dat hij het recht van commissieleden om met andere commissieleden vrij uit over alle zaken der commissie te handelen, onaanvaardbaar bleef achten en daarom niet bereid was zelf dit recht aan te tasten. De voorzitter bracht nu de tweede helft van het laatste voorstel van prof. Hepp in stemming. Een drietal leden der meerderheid verklaarde dezen gang van zaken ten eerste te betreuren, maar toch geen kans te zien aan deze consequentie te ontkomen.

Ten laatsten male stelde prof. Vollenhoven de kwestie der toelaatbaarheid. Hij merkte daarbij op, dat voor dit voorstel geen enkele grond was aangevoerd dan consequentie, dooh dat wanneer consequentie ons dreigt te voeren tot daden die niet goed zijn, men dan toch ernstig de praemissen der redeneering had te onderzoeken. Hij heeft steeds zakelijk meegewerkt, en trouw de vergaderingen bijgewoond en aan de discussie deelgenomen, en verzet zich thans alleen tegen het tornen aan een recht, dat voor alle commissieleden geldt. De handhaving van dat recht is ook een belang der kerken.

De commissie verklaarde echter, weer met vijf tegen een stem, ook dit voorstel toelaatbaar en nam daarna het voorstel zelf met vijf stemmen voor en een onthouding aan.

Prof. Vollenhoven verklaarde, dat hem thans wel niet anders restte dan onder protest de vergadering te verlaten en vroeg daarvan aanteekening. De voorzitter sprak uit, dezen gang van zaken te betreuren en verklaarde onder verwijzing naar de eerste helft van het voorstel-Hepp zich tot eventuele besprekingen

gen bereid. Ook Prof. Vollenhoven verklaarde zijnerzijds tegen een eventuele bespreking van deze zaak met welk lid der commissie ook geen bezwaar te hebben.

Daarna verliet hij de vergadering.

Ziedaar, Broeders, de oorzaken die tot een breuk in de commissie geleid hebben; ziedaar ook de redenen welke eerst één onzer noopten niet meer met de andere leden te vergaderen, en vervolgens den ander van ons beiden den pas daartoe afsneden.

We betreuren de inconsequentie die daarin tot uiting komt, dat één en dezelfde meerderheid aanvankelijk de grenzen harer bevoegdheid zoo uiterst nauw trok, en later zich uren lang bezig hield met de behandeling van voorstellen, die in geen enkele commissie toelaatbaar zijn. Dit treft des te meer wijl het in het eerste geval er om ging een verwarrend optreden als dat van prof. Hepp te stuiten en in het tweede om bevordering van contact en bewaring van de eenheid.

Het resultaat van dit alles is wel heel bedroevend. Aan de opdracht de commissie in haar geheel door de vorige Synode verstrekt is in geen enkel opzicht voldaan. Bij geen der zes betrokken punten kwam het tot een behandeling overeenkomstig de methode door de commissie zelf wenschelijk geacht. Wanneer we desondanks hebben gemeend, U over deze zaken te moeten adviseeren, willen we ons zelf toch geen oogenblik verheelen, dat we door genoemden gang van zaken niet eens in staat zijn het resultaat onzer inspanning als minderheids-rapport bij U aan te dienen: we zijn er ons maar al te goed van bewust, dat deze term slechts in totaal andere omstandigheden past. De commissie heeft zich immers niet na breede bespreking van de zaken, haar toevertrouwd, op grond van gebleken verschil van gevoelen in een meerderheid en minderheid gesplitst: ze is uiteen gevallen, wijl de begeerte tot samenwerking haar beleid niet heeft beheerscht.

Het is ons volkomen duidelijk, dat juist dat commissielid dat in zijn kwaliteit van adviseur der Synode van Amsterdam het meest op het instellen van deze commissie heeft aangedrongen, door zijn optreden zoowel buiten als binnen de commissie ook het meest tot het mislukken van haar werk heeft bijgedragen. Maar we mogen ons toch niet verheelen, dat bij de overige leden der meerderheid niet die kracht tot verzet daartegen is gevonden als in breeden kring van deze broeders werd verwacht.

Een en ander hebben we dáárom zoo duidelijk mogelijk uiteen gezet, wijl we meenden verplicht te zijn, Uw vergadering ook over deze zaken te rapporteren.

Maar niet minder hebben we deze punten naar voren geschoven omdat we ervan overtuigd zijn, dat, indien voortaan op methodes, als thans gevolgd, minder gemakkelijk de keus vallen zal, dit een niet onbelangrijke bijdrage tot den vrede der kerken zal blijken.

Tot zoover ons stuk.

Het spreekt voor zich zelf en kan legenden breken.

K. S.

„GEENERLEI OORDEEL OVER UW STAAT VOOR GOD...“

Onlangs zonden deputaten-voor-samenspreking, genoemd door de Generale Synode van Zwolle-1946 der (gebonden) Gereformeerde Kerken een schrijven aan gelijknamige Deputaten, benoemd door de Generale Synode van Groningen-1946 der (vrijgemaakte) Gereformeerde Kerken. Dit schrijven werd gepubliceerd o.m. in De Reformatie van 1.1. en door Prof. Schilder van een voorloopen commentaar voorzien.

In dat schrijven werd o.m. opgemerkt dat door de schorsingen en afzettingen van de laatste jaren geenerlei oordeel was uitgesproken over den „staat“ der gechorschten en afgezetten „voor God“.

Dat werd wel opgemerkt, maar niet bewezen.

Maar zulk een opmerking toont voor de zooveelste maal, hoe weinig ernstig men toch zijn eigen kerkelijke papieren neemt.

De schorsingen en afzettingen zijn geschied op grond van de artt. 79 en 80 der Kerkenordening. Deze artikelen spreken van een openbare grove zonde en wanneer zulke openbare grove zonden worden opgesomd, dan worden o.m. genoemd valsche leer of ketterij, openbare scheurmaking en andere zonden, en deze worden gerubriceerd onder „al zulke zonden...“ die in een gemeen lidmaat der Kerk der afzandiging waardig“ zouden zijn.

Bovendien is daar ons Avondmaalsformulier. In dat formulier vermaant de Kerk allen, die secten... in de Kerk begeeren aan te richten „zich van de Tafel des Heeren te onthouden“ en zij verkondigt hun „dat ze geen deel in het Rijk van Christus hebben“. Een en ander „volgens het bevel van Christus en den H. Apostel Paulus“.

Deze vermaning en deze verkondiging geschiedt aan het adres van hen, „die zich met zulke ergerlijke zonden besmet weten“. Het zijn die leden der Kerk, die deze niet met name kent, omdat hun zonde nog heimelijk, slechts aan henzelf bekend en daarom nog niet met censuur, met afhouding van het H. Avondmaal gestraft worden kan. Zoodra de begeerte bij die menschen is gekomen tot de daad van scheurmaking en hun zonde openbaar geworden is treedt de censuur in.

Dan worden naam en zijt met te richte zoolang Rijk van

Bij al king, op Om deze mond der K gequalifi dragers sende en klaard, ambtsdr der K volgens Heeren: het Rijk niet bek Dat la Er is Dus v Uit h vergader bevalen Kampen Kerk K. hoeft te 1e. Zij ernstig 2e. De serieus 3e. De zonden

Er is de Kerk van God het Hem Prof. Dr mee Pro voor de dienstoe gequalifi gestraft noode h ben, dan dachten hemel i het op a voor sar Welk

Soms teruggev Het g Op he naar een van 'n as gesprek wien ik vernam — dat b de Kerke protest l samenko ling moe Mijn g dags tew een met waarin l licht wonei zich i ken e van D make op g Wo or

Toen i Ik ben (W. D.) Ik voelde verbonda heim ont vroegen Verbo vrucht te ting der was. Sin uit dien t tuigen v ten was den Wier bekeer onder he werd pul nen v God.

Dat w diging". Ik ging gadering. roeders